

Трилатералистички рат НАТО-а против СР Југославије

УДК 355.013.4:327.51[(1-15:497.1)“1999”

Проф. др Живојин Ракочевић

Трилатералистички гремијум или „политбиро“ донео је одлуку о уништењу СР Југославије. Волстритски, лондонски, франкфуртски итд. мегабанкари и власници најмоћнијих „транснационалних“ индустријско-финансијских корпорација Запада и Јапана донели су ту одлуку и у том тренутку обуставили време у „погону светске повести“. Такозвану операционализацију и „опције“ свога сатанистичког наума „препустили“ су, поверили, Белој кући, Стејт департменту и челницима НАТО-а.

Због тога је овај рат „уникатан“ и „прототипски“.

Погажене су Повеља ОУН и све међународне конвенције о рату и миру, али је разбијена и кугла бића савременог света нација, рилкеовски речено.

Сатанистичкој визији и утопији успостављања „глобалног капитализма“ и „глобалног отвореног друштва“ приносе на жртву такозване неповесне народе и њихове државе.

Трилатералистички гремијум има ултракапиталистичку структуру: обједињује највеће банке и корпорације, а посредством плутократског владања светом нација тежи остваривању највећих профита, зеленашких камата и различитих рентала.

Војска Југославије одиграла је пресудно важну улогу у овоме рату. Исто тако и народ – постројен као један аутентичан, храбар, маштовит и достојанствен ратник.

Може ли се човечанство, људски род, делотворно супротставити трилатералистичком злу планетарних размера и највиолентнијих неомалтузијанских импликација? Јер, вештачко и стварно умножавање конфликта и криза у свету, а и њихова планирана диверзификација, требало би да у крајњем резултату осигурају егзистенцију такозваној златној милијарди иберменша на овој планети и у „дохватљивом“ космосу. Ово су главне тезе теме и питања овога чланка.

Уводна разматрања

Сама „објективна природа рата“ ствара услове и потребу за рачуном вероватноће, каже Карл фон Клаузевиц у епохалној филозофско-научној и инструктивној расправи *О рату*. Англосаксонски пробабилizam и савремено рачунајуће мишљење Запада јесу више менталне и друштвене потенције тога рачуна. Мада увелико под утицајем Кантове филозофије, Клаузевиц том тезом потискује Кантов априоризам са његовог средишњег положаја и антиципира витгенштајновску тезу о свету рата и

ратоводства као целокупности свих релевантних чињеница и догађаја, а не укупности ствари. Неопходан је „још само један једини елемент на да рат постане *хазардном игром*“. Тај преобилни елемент зове се *случај!*¹

„Рат је само продужење политике другим средствима“, гласи чувена и небројено пута цитирана и (ре)интерпретирана дефиниција рата Карла Клаузевица. У већини „случајева“ углавном погрешно или крајње једнострано и редуccionистички. Истакао сам реч „само“ јер њен „ексклузивитет“ заводи и замагљује *суштину* рата и ратоводства. Прва реченица тачке 24 уводних разматрања (чији је наслов управо наведена реченица) „звучи“ декартовски, инструменталистички, англосаксонски, а не кантовски или (антиципандо) – *хајдегеровски*. Рат је „не само политички акт, већ прави политички инструмент, продужење политичких односа, њихов наставак другим средствима“.² *Ратна политика* Запада, западне цивилизације и њене војно-политичке алијансе субсумира и у дело спроводи „све односе дипломатије према рату“, жоминијевски речено. Уз реч и појам „дипломатија“ иде обавезно сигнатура „тајна“, а у „све односе“ дипломатије према савременим врстама и облицима рата и ратоводства спадају – тзв. *политичка конспирација* и налози и сценарији управљања „светом нација“ са хилијастичких позиција „глобалног капитализма“ и светске трговачко-финансијске републике, дакле, из *трилатералистичког гремијума* или „политбироа“ тзв. светске владе, највиолентније карикатуре старе Кантове замисли о „светској влади“.

Чланови „политбироа“ Трилатералне комисије, те невидљиве и у извесном смислу езотеричне „светске владе“, виртуелно и стварно одлучују о питањима рата и мира у планетарним размерама. Појашњења ради, реч је, између осталог, и о тзв. шатл-дипломатији: „холбруковање“, „олбрајтовање“, „клинтоновање“ итд., а и о тзв. Контакт-групи и њеним геополитичким агендама и нон-агендама и „штаповима и шаргарепама“, о „Групи 7“ (уз руски додатак или „руску компоненту“), о тзв. Партнерству за мир поменуте алијансе итд.

Вратимо се Клаузевицу: речи и изрази „политички акт“, „наставак“, „ратна вештина уопште“, „разноврсност ратова“ и друго, и Клаузевица оригинална и у теоријском смислу веома подстицајна метафора и лозинка „рат је *камелеон*“ – „сведоче“ о томе да се Клаузевиц ухватио у коштац и са, може се рећи, хајзенберговским *релацијама неодређености* и сублимно несублимним феноменима и кореним елементима и мотивима рата и мира.

Следи потпунија дефиниција рата, на граници рефлексije и, чак, филозофско-војнонаучног *појма*: „Рат је, дакле, не само прави камелеон, јер он у сваком конкретном случају понешто мења своју природу, већ је и по својим целокупним појавама, с обзиром на тежње које у

¹ Карл фон Клаузевиц, *О рату*, Редакција „Војно дело“, Београд, 1951, стр. 51–52.

² Исто, стр. 53 (курзив Ж.Р.).

њему владају, рат постао чудновато тројство, састављено из: а) првобитне силовитости свога елемента, мржње и непријатељства, које треба сматрати слепим природним нагоном, б) из игре вероватноће и случајности, која га претвара у слободну делатност духа, и, најзад, с) из подређене природе политичког инструмента, због чега припада само разуму.³

Нетом завршени рат западне војно-политичке алијансе против СР Југославије не „само“ што је извршио нулификацију Повеље Уједињених нација и бројних међународних конвенција о рату међу државама, дакле, срушио или увелико обезвредио целокупни „систем“ и најважније „механизме“ Уједињених нација, већ је класичну теорију рата, ратну вештину и „суштину ратног генија“ западне цивилизације препустио својеврсном идеолошкијском забораву.

Коју и какву политику је „продужавао“ тај „постхеројски“, уникатни и сатанистички рат? Сатанистички, јер актуелни мамонизам трилатералистичког гремијума или „политбироа“, и службена сигнатура „Милосрдни анђео“, којом су „крстили“ ту своју агресију, односно тотални рат против СР Југославије, али и неки стварни облици тога рата, те крајње виолентни елементи, скривени механизми и мотиви и, напослетку, „најмоћнија софистикована оружја“, која с карактеристичном осиношћу и трилатералистичким оптимизмом у погледу владања „светом нација“ помиње Вилијам Коен у „критичкој пролегомени“ за Извештај о четворогодишњем прегледу одбране америчког министарства одбране из маја 1997, оправдавају употребу тог израза.⁴

„Прецизно дејство омогућиће снагама САД да у право време и на правом месту дејствују по било којем циљу, са правовременим подацима о циљу, заједничким познавањем борбеног простора, потребним за одговорно командовање и управљање, те са флексибилношћу за поновни прецизан напад. Снаге САД биће у стању да униште кључне чворове непријатељевих система на великим даљинама са мање борбених система и мање пропратне штете“.⁵

³ Исто, стр. 55 (курзив Ж.Р.).

⁴ Превод тог извештаја, припремљен за потребе Центра за војнонаучну документацију и информације Војске Југославије, објављен је у „Војном делу“ бр. 3–4 за 1999. годину (ратно издање). Критичка анализа Извештаја сажето је изложена у чланку др Светозара Радишића, пуковника, *Амерички сан се распршије на Космету*, објављеном у претходном ванредном броју (ратно издање) „Војног дела“, почетком априла 1999. године. „Прича о америчкој администрацији и америчком систему јесте прича о деструкцији и похлепи, којима је Запад пореметио природна људска схватања“, каже Светозар Радишић. Они креирају и у дело спроводе тзв. нови светски поредак, имају деструктиван и у много чему нихилистички однос „према природној, сакралној, урбаној, технолошкој и људској матрици света“, закључује С. Радишић.

Светозар Радишић цитира пасус из Коеновог реферата у којем се конкретно, али и сатанистички, најављују сви будући ратови које ће водити Сједињене Америчке Држава и НАТО против „остатка света“ (исти пасус из Коеновог реферата наведен је у тексту који следи).

⁵ Цитирани извештај и реферат, „Војно дело“, бр. 3–4, 1999, стр. 79 (курзив Ж.Р.).

Поменутом трилатералистичком гремијуму недостају филозофско-научна сазнања о најважнијим процесима, карактеристичним моментима и скривеним „механизмима“ и мотивима савременог (неовикоовског) света нација. Апсолутно им недостаје разумевање *земаљске језгре* света нација и света капитала, дакле, разумевање законитости светске робне производње, економије технолошких промена, закона вредности у његовој међународној примени и геополитичкој димензији итд. Оно што та господа апсолутно знају, и према том сазнању се непрестано равнају, јесте кардинална чињеница да се лепим и људским осећањима не стварају ни велика књижевност ни велика филозофија, а поготову *не наука о геополитици*. Том „туробном“ и грубо циничном науком баве се њихови врхунски теоретичари, гуруи и „апостоли“: Хенри Кисинџер, Збигњев Бжежински и други.⁶

Битни су извесни компоунујући елементи или саставнице и ентитети *војне политике* о којима критички расправља Анри де Жомини у *Прегледу ратне вештине*. У извесном смислу, релевантни су за разумевање и трилатералистичко-натовског рата против СР Југославије. Реч је о следећим елементима или саставницама:

а) „војне комбинације једне владе или једног војсковође“ (једино о тим комбинацијама расправља Анри де Жомини);

б) иницирање и подстицање стварања *војних технологија* и производња различитих врста тзв. софистикованих оружја – већ према критеријумима правих или фиктивних ратовања о тзв. легитимности војних циљева на непријатељевој територији;

в) стављање у геополитичку, геостратешку и великотактичку игру „ничим спутане снаге компјутерског прорачунавања“, хајдегеровски речено;

д) компјутерско симулирање тзв. нуклеарне зиме, „рата звезда“ и „размене узастопних нуклеарних удара“ – у вези с постојањем „оружја судњег дана“ у Русији, САД, Кини, Индији, Пакистану, Израелу, Француској, Енглеској и, можда, у још неким земљама;

е) уобличавање, кодирање и декодирање тенденције „минијатуризације робота ратника“ (тзв. информацијски ратници – на граници научне фантастике), и друго.

Влада велика напетост између микроелектронике, тзв. информацијских технологија, микробиологије, генетског инжењерства итд. и њихо-

⁶ Давне 1923. године Андре Жид је у опсежној расправи *Dostoevsky* (први пут објављена у Паризу), на стр. 247, одрешито и грубо цинично изјавио: „Лепим осећањима ствара се лоша књижевност“. Мартину Хајдегеру је та изјава послужила као „шлагворт“, али и као својеврсна рефлексција која се могла употребити у одговору на питање: „Шта је то филозофија“. „Ове Жидове речи важе не само за књижевност него још више за филозофију. Осећаји, па и они најлепши, не припадају у филозофију“. Осећаји, а и тзв. сањарења о „јединственој Европи“, војном, економско-технолошком, финансијском итд. „савету“ Русије, Белорусије и СР Југославије – на начин и у стилу и маниру „сањарења о Европи“ Јиржија Динсбира – не спадају у науку о геополитици, нити у политекономско мишљење у геополитичкој димензији.

вих различитих примена, razobрученosti мондијалистичког капитала, и, уопште, крајње опасног опредмећивања рилкеовске „кугле бића“ савременог света нација и света капитала.

Истинско критичко мишљење данас је осујећено, бирократски „блокирано“, односно одбачено на маргине или у подземља савремених друштава која се размећу својом „отвореношћу“ и „уљућеношћу“. Подршку тој блокади и маргинализацији дају протагонисти либерализма као тобоже једине вредне и делотворне политичке филозофије у тзв. постхладноратовској ери. Та много хваљена филозофија и англосаксонски инструменталистички ум јесу најтврдокорнији противници мишљења, ничеански речено.

Ратна политика Сједињених Држава

Ратној политици САД и трилатералистичког „политбироа“ увелико доприноси Хенри Кисинџер, један од гуруа њихове тајне дипломатије и „апостол“ науке о геополитици. Апсолутно је знао све битно о процесима, методама и средствима припрема рата НАТО-а против СР Југославије. Није се саглашавао са том „војном интервенцијом“; опомињао је оне које је требало опомињати, демонстрирао своју ерудицију и лична дипломатска искуства и сазнања о Србији, Југославији и Балкану. У „Вашингтон посту“ од 23. фебруара 1999, одрешито је изложио своју геополитичку и геостратешку тезу о томе да је Балкан *европски проблем*. „Не видим потребу да се ангажују америчке копнене војне снаге“, каже Кисинџер. Може се претпоставити, не кажем нагађати, да није искључивао могућност употребе америчке авијације и морнарице у некој врсти „ограничених ваздушних удара“ на СР Југославију.

Поменути „политбиро“ држи неколико жарача у неугасивој планетарној ватри сваковрсних конфликта и ратова. Један жарач чврсто у својим трилатералистичким рукама држи Хенри Кисинџер. Он је Билу Клинтону, Вилијаму Коену, Хенрију Шелтону и другима вероватно говорио да не претерују с улогом *светског лидера* и „светског полицајца“, јер им се то може вратити као крајње опасан бумеранг; да их то жестоко може лупити по главама, али и по кесам! Треба оставити да неке прљаве ствари „одраде“ Немци, Французи, Енглези... „Зашто ми морамо баш све да урадио сами?!“ – дословно у том *ратном коментару* пита Хенри Кисинџер. Он тврди да „осећа велику нелагодност“ што Сједињене Државе (а заправо трилатералистички „политбиро“, неуморно јашући на ратоборном и апокалиптичком *USA* коњу) „преузимају **НЕОГРАНИЧЕНЕ ОБАВЕЗЕ**“ да војно интервенишу на било којој ужареној тачки савременог света.

Тачно месец дана пре рата Хенри Кисинџер је *пилатски опрао руке* од сваковрсних злочина тих његових момака из западне војне алијансе, па може, у некој прилици, да се правда пред српским народом и пред свим грађанима СР Југославије због њиховог свеопштег пострадања у томе рату.

Репрезентативна поента тога текста: „Свако додатно размештање оружаних снага САД (укључив и њихових обавештајаца, диверзаната и војних инструктора тзв. ОВК и других шиптарских терориста – напомена Ж. Р.) на Балкану неизбежно ће *ослабити* нашу способност да се суочимо са проблемом Садама Хусеина и Северне Кореје“. Западни Европљани се увелико размећу својим војним способностима, умишљеношћу вођења тзв. светских послова, својим колосалним привредним снагама и различитим „ресурсима“ за привредни раст и цивилизацијски напредак, и ето им прилике да се сами изборе за „већу европску аутономију“!

„Ми“ из „остатка света“ не смемо седети скрштених руку и псеудостоички посматрати тај њихов „величанствени приказ“ геополитичког и војностратешког прекомпоновања „савременог света“, „усавршавања“ глобалног капитализма, расцвата сорошевске, боскијевске итд. *финансијске алхемије*, нити смемо игнорисати њихове планове, сценарије и методе неомалтузијанског и сатанског свођења планетарног човечанства на тзв. златну милијарду „одабраних“ људи, нових иберменша. Јер, *заиста је реч о томе да трилатералисти већ деценијама кују те и такве планове и изоштравају сатанске критеријуме о томе ко може да живи на овој планети.*

Најпре треба да схватимо све њихове тзв. компаративне предности, западњачки квазидивилизацијски образац и идеју водиљу о тзв. глобалном отвореном друштву. Неодложно треба да подвргнемо критичким анализама њихове војне доктрине, планове и планетарно-космичке претензије. При том, треба да имамо на уму све прелазне, али и *непрелазне* границе светског капитала и владајуће англосаксонско-јудеистичке врсте капитализма.

Парафразирајући кључну мисао из Гетеовог *Фауста* кажимо сами себи: ђаво је стар, те стога постанимо и сами довољно стари и мудри да бисмо га *препознали* у различитим његовим ликовима и злоделима, и да бисмо га боље схватили! Наравно, нашу старост, „амаркорд“ и повесно памћење не треба да доказујемо предочавањем наших родних листова, генеолошких стабала, староставних и заветних књига. Подробно и „уз помоћ“ критичког мишљења и уметничке имагинације упознајмо стварну моћ тога ђавола и његове границе.

Проучимо, између осталог, поменуто (и овде цитирану) „поруку“ Вилијама Коена, министра одбране САД, и цео Извештај који је потписао тадашњи шеф Здруженог генералштаба Џон Шаликашвили. „Декодирajмо“, критички испитајмо Коенову кључну тезу да ће *технологија* – тако рећи сама по себи – *променити начин* на који се боре америчке оружане снаге. Простудирајмо и његову констатацију да „*кључ успеха*“ Пентагона и оружаних снага Сједињених Држава лежи у тзв. *интегрисаном систему* свих релевантних система.

Вилијам Коен не помиње својеврстан нововековни паралелизам и међусобно прожимање науке и машинске технике. Обе су „*по рангу једнако важне појаве*“, каже Мартин Хајдегер. *Научно истраживање*

јесте суштина онога што се данас назива „науком“, „знаношћу“. А суштина, бит, научног истраживања је „у томе да *спознавање* само себе усмерава као *поступање* у неко подручје бића, природе или повести“, употпуњује Хајдегер ту драгоцену рефлексију – релевантну и за теме савремених врста рата и ратоводства.

„Велики научни истраживачи нашега доба“ изменили су и чак „револуционисали војну одбрану – учинивши је нечувеним проблемом и бескрајним теретом“, каже Allan Nevins у *Assay of an Epochal Quarter – Century* објављено у „The New York Times Magazine“, 30. марта 1958. године.

У књизи Роберта Опенхајмера *The Open Mind (Отворени дух)*, из 1955. године, каже се да западна цивилизација живи *усред технике и помоћу техника*. Свет је повезан различитим врстама комуникација; између осталог, и различитим врстама рата (укључив: царинске, валутне итд. економске ратове). Савремени свет налази се усред модерне технике, „глобалног капитализма“ и *тенденције светских ратова*.

„Холографски системи, ласерске технологије, тзв. вештачка интелигенција, роботи итд. јесу висови нових увелико софистикованих производних и духовних снага друштва, па и целога човечанства. Велико је зло, права планетарна катастрофа и трагедија људског рода што они више служе сврхама и разложима ратовања, разарања, освајања и самопоробљавања, него за истинске цивилизацијске и људске, односно општечовечанске сврхе“. Исписивао сам и „брусио“ ове редове пре девет година: они чине пасус у мом првом геополитичком есеју *Замке и странпутице детанта* („Војно дело“, бр. 1–2, 1991). У том есеју, а увелико подстакнут „ратом у Заливу“, и непосредно и теоријски суочен с до тада најозбиљнијом кризом СФР Југославије, исписао сам и реченице којима се сада могу исказати извесни тренуци, моменти, појаве и аспекти рата западне алијансе против СР Југославије:

„Међутим, *тај рат* није био видео-игра, већ драма у којој су неповратно, и без икаквог економског еквивалента, нестале, бивале разорене, и најмодерније производне снаге средњоисточног региона (велике рафинерије нафте, нафтоводи, инфраструктура, привредна транспортна средства и комуникације), нарушена и најопасније угрожена животна средина тог региона и целе планете (у тзв. *еколошком тероризму* здушно су учествовале обе стране, али и 'еколошки терористи' из других земаља, на пример, многобројне мултинационалне корпорације и индустрије Запада и Јапана). Због свега тога, апсурдно је стављати их на некакву светску вагу и израчунавати њихове 'појединачне доприносе' том апсолутно антицивизацијском, варварском и самоубилачком разарању планете“.

За разлику од ирачких оружаних снага у томе рату, *Војска Југославије* није окупирала неку суседну земљу с изворима и рафинеријама нафте, нити је разарала такве или сличне објекте. Напротив, њени припадници непрестано су поправљали разорене аеродромске писте, оспособљавали за саобраћај неке од ракетираних мостова, учествовали

у гашењу пожара који су прождирали различите привредне објекте итд. Неки њихови подухвати и конкретне акције могу се упоређивати с подвизима радника и инжењера у Електропривреди Србије који су и под ракетним баражом авијације НАТО-а поправљали најважније трафо-станице и високонапонску мрежу.

О Војсци Југославије у овом рату без војног *antecedensa* изrekli су много похвала и високих стручних оцена извесни војни аналитичари и ратовође – домаћи и инострани. *Критичку историју* тог по много чему уникатног рата тек треба исписивати.

„Прелиминарије“ о овом уникатном рату

Исказујем једно сазнање – можда „пре времена“ и наглашено стрингентно – у које сам апсолутно, односно декартовски уверен: без *Војске Југославије*, коју сам стварно упознао тек у овом рату – западна војна алијанса и њени стварни послодавци и налогодавци успели би у своме монструозном науму. Изгубили бисмо државу, били бисмо тотално окупирани и било би нам несравњиво теже и неизгледније него нашим прецима под Турцима или бројним генерацијама Руса под далекоисточним Божијим метлама. Сви родови Војске Југославије, све њене формације или јединице, и сви нивои командовања и ратног, односно специфичног војно-политичког информисања деловали су, такорећи, беспрекорно. Војска Југославије на оригиналан и најбољи начин *сједињује* квалитет својих трупа и различне таленте и искуства својих команданата, жоминијевски речено.

„*Савршенство оружја* такође има великог утицаја, и онај ко у томе узме иницијативу осигураће себи велике користи“, каже Жомини. У тој сфери и димензији овога рата и ратоводства наши војници и официри били су савремена слика и прилика библијског Давида који се хвата у коштац са микроелектроничко-кибернетичким Голијатом.

У геополитичком, геостратешком итд. контрапункту према извесним титуларним и медијски извиканим командантима западне војне алијансе, од којих су неки својевремено бежали од своје војске као ђаво од крста, наша војска је изнедрила команданте с изузетним војничким талентом, знањима и ратним искуством, који се могу упоређивати с високим војничким квалитетима српских и црногорских војсковођа из времена балканских ратова и Првог светског рата. Стога су они током целог овог рата имали одрешене руке и у погледу командовања и у погледу избора својих помоћника.

„*Стање финансија* народа не може бити изостављено из реда узрока који утичу на исход рата“, упозорава Жомини. Финансије и финансијски етат ове земље, међутим, већ дуго храмљу, те без коренитих и смелих промена, односно делотворних иновација и правих побољшица у тим областима, не могу у догледној будућности бити остварени: а) жоминијевска „срећна комбинација паметних војних установа“; б) финансирање оружаних снага земље као њен одлучно важан приоритет; с) сразмерно

висок ниво патриотизма – са диспозицијом да се народ, као у овој рату, и кад поново устреба, „построји као један човек“, и d) одговарајући привредни раст, подизање животног стандарда тзв. обичних људи, односно „основне масе нације“.

Крај магијског геополитичког реализма „неимперијалне“ Русије?! Дијаболске импликације тога „реализма“

Руска Федерација је од самог свог почетка дијаболски уплетена у замршено кљупко геополитичких неједначина и англосаксонско-јудаистичких образаца и метода уређивања свог економско-технолошког, финансијског, војног и других облика друштвеног живота. Такву Русију, *неимперијалну* према жељама и интересима трилатералистичког гремидума и Запада уопште, али и квазидемократску, самозадовољно посматрају кључни трилатералисти и њихови најважнији извиђачи и контролори рада тзв. тржишно оријентисаних руских влада, који Русију походе као функционери ММФ-а, светске банке, Банке за међународне обрачунае, Европске банке за обнову и развој итд., а и са неких најважнијих америчких универзитета и научних института. Џефри Сакс, Стив Хенке, Мишел Камдеси, Џорџ Сорош и други „стручњаци“ за инверзивну транзицију, мондијалистички финансијски квазисистем и тзв. отворено друштво – са великим гуштом посматрају егзодус руских научника из свих тих области, односно из респективних руских научних установа. А ако каткад и понегде хоће Русима да помогну, та се „помоћ“ показује као подупирање извесних *ирационалистичких постулата* и неплодотворних странпутица из минулих епоха те велике земље и великог народа.

„Проблем Русије“ и „Руска претња западној Европи“ привлаче велику пажњу западних геополитичара, војних стратега и историчара, филозофа, социолога и политиколога – пуна два столећа. Под насловом *Руска претња западној Европи* публиковани су у САД готово сви текстови Карла Маркса и Фридриха Енгелса који се односе на руску тајну дипломатију и спољну политику и на ратове царистичко-империјалне Русије током 19. века.

Публиковање тих критички интонираних и чак „русифобских“ текстова тзв. оснивача марксизма било је „у функцији“ пропагандистичке природе америчког „естаблишмента“, а у режији његових обавештајних служби. Збило се то неколико година после „инаугуралног“, „историјског“ хладноратовског говора Винстона Черчила у Фултону 1945. године, када је подигнута тзв. *гвоздена завеса* између Запада и Совјетског Савеза, односно „совјетске геополитичке и геостратешке орбите“.

„Према Черчилу“, и у повесном контексту тзв. *Черчиловог случаја*, почиње своју геополитичку сагу Хенри Кисинџер, постојала је „западна дилема“ у вези са Совјетским Савезом и *Русијом као Русијом* с извесним новим ентитетима, феноменима и геополитичким и геостратешким импликацијама. Та је дилема столувала, драматично пребивала, у

комбинацији извесног нећкања, ускраћивања признања поменуте совјетске сателитске геополитичко-геостратешке орбите и несклоности (или неспремности?!) Запада, водећих земаља тзв. западног цивилизацијског круга и „кода“, да *ризикују* рат – оповргавајући ту своју привидно хамлетовску геополитичку и геостратешку дилему првога реда.⁷

Черчил је у писму Двајту Ајзенхауеру, од 1. јула 1953, одбацио теорију према којој је тзв. *кремаљска политика* била непроменљива, и по којој је Совјетски Савез некакво прво друштво у „погону светске повести“ имуно од *ерозије историје* – зуба времена. Черчил у том писму саопштава да више „нема намеру да буде насамарен од Руса“, као што је то, наводно, био у Фултону, односно током 1945. године. Ипак, он мисли да има промене у светској геополитичкој и војностратешкој равнотежи; увелико или првенствено кроз америчку акцију и поновно наоружавање, али и посредством опадања, јењавања комунистичке филозофије, која се извесно време одржала на Западу, и, штавише, извесним „слободним нацијама“ изгледала као некаква строга и на чињеничним анализама заснована филозофија.

„Черчилова нада је била ’десет година олакшања плус плодна, стваралачка наука – створиће извешан различит свет‘.“⁸ Али, и „озбиљни руски мислиоци били су забринуте за судбину своје земље“, каже Фредерик Коплстон у књизи *Филозофија у Русији*.

Коплстон говори о отварању Русије према Западу у доба Петра Великог и у неким познијим епохама, о „месијанском смислу руске судбине“, што се „испољава у романима Достојевског“, о руској *саборности*, односно тзв. органској заједници по много чему различитој и, чак, дијаметрално супротној грађанским друштвима на Западу, о тзв. марксистичким филозофима у Русији и утицајима „оснивача марксизма“ и Прве и Друге комунистичке интернационале на извесне филозофско-теоријске процесе и друштвене трендове у Русији, и друго.

„Прескачући епохе“, треба поменути још само две мудре, широко образоване, научно и политички агилне, и нама особито наклоњене Русиње: Јелену Гускову и Наталију А. Нарочницкују. Прва је велики зналац повести и актуелних прилика и геополитичких трендова Балкана, а друга исказује велико интересовање за тзв. *поствизантијски простор* и геополитички положај балканских земаља у том простору. Наталија А. Нарочницкаја је виши стручни сарадник у Институту за светску привреду и међународне односе Руске академије наука, али су је и њене активности унутар Думе и њено ангажовање у спољним пословима Думе и поменутог института довели до општег закључка да Русија не треба да иде путем који јој утиру њене тзв. реформске владе и њихови саветници и помагачи са Запада. Наталија Нарочницкаја историографски и веродостојно доказује да Русија од свог постанка припада византијском духовном, културном и, уопште, цивилизацијском кругу.

⁷ Упоредити: Henry Kissinger, *Diplomacy*, Simon and Schuster, New York, London, Toronto, Sydney, Tokyo i Singapore, 1994, p. 512.

⁸ Исто, стр. 512.

У импресивном и оригиналном чланку *Балкан и поствизантијски простор у центру духовног и геополитичког супарништва на прагу XXI века* Нарочницаја поставља кардинална питања: „Зашто је пад историјске државе Русије и њено привремено губљење осећања за своју геополитичку мисију одмах донело несрећу и Србима?“ Зашто су „слични и процеси рушења Русије и Југославије?“ И, „што је најважније“: зашто је однос Запада према Русији и Југославији усредсређен на њихово разједињавање и дробљење – уз највулгарније, цинично и осино оспоравање *права на самоопредељење* руском и српском народу?⁹

Западне земље и њихове алијансе „воде битку за геополитички простор *историјске* Руске државе“, каже Нарочницаја. У тој борби, а заправо перманентној и сваковрсној инвазији на Русију, западним земљама и њиховим „кључним“ официјалима и пропагандистима добро служе извесни идеолошки софизми о тзв. посткомунистичкој земљи и тзв. постсоцијалистичком геополитичком простору.¹⁰

Нарочницаја помиње и критички коментарише недавне маневре Шесте америчке флоте у Црном мору, „подаривање“ тзв. атлантског геополитичког ентитета, улоге и статуса увелико геополитички разгромаћеној Турској, критикује антируске геополитичке софизме и инвективе Збигњева Бжежинског, критички указује на узроке и мотиве „убрзаног признавања комадања СССР и Југославије“ – уз апсолутно игнорисање тзв. Завршног хелсиншког документа из 1975. године, упозорава на опасно „срашћивање“ ОУН за западном војном алијансом у току тзв. миротворства у југословенској драми, кристално јасно расветљава „нову врсту хегемонизма“ и империјализма који се читавају у ширењу НАТО-а према границама руске федерације, и зналачки указује на још неке ултрацрне геополитичке феномене и догађаје, што иде у прилог њеној кардиналној тези о непрестаним настојањима „службеног“ и несљужбеног Запада да некадашњу *империјалну* Русију, тзв. *Imperial Russia* или *Russian Empires*, доведу до њене *нихилистичке* геополитичке тачке.

Извесна поглавља и пасуси у недавно публикованим књигама Хенрија Кисинџера (овде цитирана волуминозна књига „Дипломатија“) и Збигњева Бжежинског (*The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives*) увелико потврђују основну тезу и стрепње Наталије Нарочницаје.

Русија је столећима са „раскреченим ногама“ лежала на средишњем, најважнијем геополитичком простору планете, каже Кисинџер, уз подсећање на специфичан израз и појам *Halford Mackinder: the geopolitical heartland*. Таква Русија и *геополитички* изазов који је својевремено Ричард Никсон „поделио“ са Совјетским Савезом „преместили“ су се у ропотарницу хајдегеровског *погона светске повести*. Упоредиви геополитички и геостратешки услови не постоје нигде у постхладноратовској

⁹ Упоредити: „Југословенски историјски часопис“, Београд, бр. 1, 1997, стр. 180 (курзив Ж.Р.).

¹⁰ Исто, стр. 181.

Русији, констатује Кисинџер. „Ублажавање патњи, страдања, и охрабривање економских реформи јесу важна средства америчке спољне политике“, кад је реч о односу америчке администрације, а особито оних трилатералистичких луцифера, према садашњој Русији.¹¹

„Освајање“ Русије као слике и настојање да се разумеју извесни геополитички и геостратешки поступци њеног актуелног председника – узев у обзир ироничну англосаксонско-јудаистичку метафору о Борису Јељцину као *руској икони* – требало би да буде допуњено и критичким увидом у књигу Џорџа Сороса *Криза глобалног капитализма: Отворено друштво у опасности*.

У тој Соросовој књизи, публикованој крајем 1998, Борис Јељцин је поменуто неколико пута. Први пут (стр. 153–156) када „постаје председник Русије“ и „жели да оде много даље“ од Михаила Горбачова, његове „гласности“, „перестројке“ итд. Борис Јељцин и „велики економски реформатор“ Јегор Гајдар „сусрећу“ се у то време. „У пролеће 1997. Јељцин одлучује да уведе у владу Бориса Њемцова, реформистичког гувернера Нижњег Новгорода“. Борис Јељцин и Борис Березовски, Анатолиј Чубајс и други представљени су у специфичном „контексту“ велике кампање за други председнички мандат Бориса Јељцина, али и у својеврсном тајкунском миљеу, у којем се догађају чарке, свађе и сукоби различитих интереса унутар специфичне *олигархије*, односно „номенклатуре“.

Сорос казује о тренутку када Јељцин отпушта, смењује, Виктора Черномирдина као председника владе и када присиљава Думу да прихвати у тој улози Сергеја Киријенка, „младог технократу кога су одабрали Гајдар и Чубајс, као замену“ – за Виктора Черномирдина. Потом Сорос расправља о „Експерименту у право време“, и у том контексту саопштава да је „Јељцин могао *распустити* Думу, заказати изборе и *спровести реформе*“.¹²

Напоследку, на страни 218–219, у поглављу „Међународни контекст“, Сорос помиње Јељцина као Горбачовљевог сукцесора у погледу односа Русије и Совјетског Савеза према Савету безбедности и Уједињеним нацијама. „Када се Горбачов упустио у подухват гласности и перестројке, један од првих његових аката био је уплаћивање заосталих дугова Уједињеним нацијама. Потом је он дошао на Генералну скупштину и учинио извесну усрдну страствену молбу (*an impassioned plea*) за међународну кооперацију“. *Запад* је сумњао, подозревао да је то варка (својеврсно азијатско или комунистичко лукавство) и желео је да провери Горбачовљево искреношћу. Кад се Горбачов срео с провером, нове провере, односно све сложенији и тежи геостратешки тестови, постављане су му као својеврсне препреке. „До часа када је он учинио све *концесије* које су од њега тражене услови у Совјетском Савезу су се погоршали веома много; толико погоршали да је *западно вођство*

¹¹ Цитирана књига Х. Кисинџера, стр. 813–814.

¹² George Soros, *Crisis of Global Capitalism: Open Society Endangered*, Public Affairs, New York, 1998, p. 165 (курзив Ж.П.).

(the Western leadership) могло закључити да је било *исувише касно* да се продужи помоћ којој се Горбачов надао. Ипак, ни Горбачов ни Јељцин нису стављени у било које озбиљне тешкоће у погледу правог, својственог функционисања Савета безбедности за отприлике пет или шест година¹³. Однос Савета безбедности према кризама – ратовима у Сомалији и Босни, доказ су којим Сорош подупиरे ту своју тврдњу. Прећуткује, међутим, за нас у СР Југославији пресудно важну мрачну и одиозну улогу Андреја Козирева у наметању најстрашније геополитичке, економско-финансијске и политичке гароте СР Југославији у виду санкција Савета безбедности из маја 1992. године. Нигде у књизи не помиње тог „службеног“ Руса, за кога је и Михаил Горбачов недавно рекао да је деловао у стилу, маниру и с битним одређењима и „мандатом“ шефа Стејт департмента; озбиљно је конкурисао и „угрожавао“ Џејмса Бејкера на том положају.

Андреј Козирев је толико много радио у корист САД и Запада у целости, а толико мало је деловао у корист Русије, да је доктор Јелена Гускова с великим разлогом у властитој периодизацији руске тајне дипломатије и спољне политике тај период назвала Козиревљевом мрачном и деструктивном епохом, којој је дошао крај доласком Јевгенија Примакова на чело руског министарства спољних послова 1996. године.

Унутар 10. главе цитиране књиге („Међународни контекст“), Џорџ Сорош говори о Хенрију Кисинџеру, „апостола геополитике“, о епохи кардинала Ришелјеа, који је *прокламовао геополитички реализам*, и о државама које имају само материјалне и друге интересе, а не принципе. Заједнички именитељ „комплементарних“ доктрина о геополитичком реализму, интересима државе и *laissez faire* капитализму, или разобрученом капитализму, „у случају геополитике“ означава круцијалну чињеницу да национални интерес не коинцидира нужно с интересима људи који припадају држави. „Геополитички реализам може бити сматран као *премештање* доктрине *laissez faire* у међународне односе с том разликом што су ту актери државе, а не појединци или пословна удружења“.

Супротно Кисинџеровом постулату геополитичког реализма, Сорош сматра да је 1992. године педесет милијарди долара одвојених из извесних западних фондова за исплату пензија и бенефиција за незапослене могло битно да *промени курс* повести у Русији (стр. 220).

„Историјски гледано, САД су увек биле разапете, у дилеми између геополитичког реализма и универзалних права формално проглашених Декларацијом о независности. САД су сасвим изузетне у овом погледу (амерички ексцепционализам, признао је чак и Хенри Кисинџер).“

Сорошева бајка, такође својеврсна геополитичка и идеологијска кажа о америчкој изузетности, о том чудесном ексклузивитету, и тој драматичној разапетости или хамлетовској дилеми – мимо или наспрот

¹³ Исто, стр. 214–219 (курзив Ж.Р.)

свим осталим државама – служи трилатералистима и њиховом гремију-му, који с великим разлогом столују у тој земљи, да са себе унапред скину одговорност за све ратове и војне интервенције у које непрестано шаљу америчке момке и девојке. (Лично и непосредно могао сам се више пута уверити да чак ни угледни професори универзитета у САД не праве разлику између Југославије и Чехословачке, између Београда и Прага итд. Њихова пословична геополитичка неписменост или незаинтересованост за политичка збивања изван државних граница њихове земље јесте главни разлог што је за њих, углавном до овога рата, тзв. косовска криза била непознаница или велика енигма. Неки Американци су питали шта је Косово?, а после одговора да је то изван географски појам, уследило је ново питање: којем континенту припада та територија?!)

Тачно месец дана пре потпуног слома руских финансија, лондонски недељник „Економист“ (веома стар и најутицајнији економско-финансијски и политиколошки часопис на Западу; реч је о тому 348 и броју 8076, од 11. јула 1998) предочава на насловној страни иронични псевдовизантијски иконопис: слика Бориса Јељцина, око његове главе свечакчи светлозлатни круг, два крилата анђела који у рукама носе америчке доларске новчанице, и натпис изнад ауреоле: „Цена једне иконе“ (*The price of an Icon*). На поткоричној страни предочен је исти иконопис, умањен и у црно-белој техници, с кратким текстом: „Још једном, Русија је на ивици катастрофе. Још једном, западне владе биле су замољене за финансијску помоћ. Ако је економија у покрету, ако добро 'хода', а доказивано је да то жели Борис Јељцин, и с њим најбоља нада грађења сигурне демократије у Русији. То значи *помоћи*, али питање је далеко од јасног, одређеног: *лидер*“?! „Руске никад завршене кризе управо постају горе, лошије“!

На страницама 11 и 17–19 прво нам Редакција „открива Америку“: Међународни монетарни фонд ставља геополитику *испред* тешкодишуће (*hard-nosed*) економије, чије биће тражи да се стави главни грумен у њену просјачку зделу.

„Чак ако ММФ, Светска банка, пријатељске владе и комерцијалне банке све добро одвагну, није јасно да ли ће руска садашња, реформски настројена (*reform-minded*) влада преживети. Поуздано је да је сувише касно веома ценити *реч* Бориса Јељцина, руског болешљивог и непостојаног, непоузданог председника“. Председник Јељцин често се *лично дистанцира* од непопуларних економско-финансијских и других мера његове владе, те због тога унапред умањује могућност да се те мере, можда, спроведу у дело на ваљан начин. Редакција употребљава синтагму „узмичући Јељцин“, председник који „хода натрашке“, који тешко да може имати оно владарско значење које је имао пре неколико година.

„Данашња Русија је већи проблем, и више ургентан проблем, него што је то господин Јељцин“, констатује Редакција у свом крајње критички интонираном коментару (страна 11 магазина).

„Руска криза“ наслов је текста на странама 17–19. Да ли та криза може Русију одвести у *фашизам* – питање је у поднаслову.

„Да, каже њен председник, Борис Јељцин, ако ствари наставе да иду од лошег ка горем. Хвала донекле његовим властитим манама, наше хвала може бити готово у праву“, гласи лид тога чланка.

Загонетни геополитички реализам Бориса Јељцина кулминирао је тек у трилатералистичко-натовском рату против СР Југославије. Сви који иоле *геополитички мисле* на кугли земаљској, а поготову они који су освојили понеки веродостојни појам или рефлексiju науке о геополитици, и за ту науку, гледали су и слушали с највећом могућом пажњом све што нам је руска државна телевизија предочавала из Јељциновог кремаљског кабинета. Неизбрисиво је упечатљива мимика, специфични су његови гестови и различито су интониране његове речи, узречице и слогани. Првог дана рата Борис Јељцин се обратио „директно“ Билу Клинтону: „Ти си, Клинтоне, направио велику грешку!“ „Ми“ – Руси на високим и највишим државним положајима, укључив и оне у руској војсци и на најважнијим положајима у тзв. војноиндустријском комплексу, „можемо много да учинимо у исправљању твојих и натовских геополитичких и геостратешких грешака, и ми ћемо то и учинити“. „Ми, заправо, можемо све!“ „Али, у овом тренутку, сви ви, који сте смислили и у дело спровели кажњавање Југославије из тобоже хуманитарних разлога, да бисте, како кажете, предупредили хуманитарну катастрофу албанског живља на Космету – сада сте на потезу!“ У случају да ту поруку Клинтону и лидерима западне војне алијансе они на Западу не схвате, или је чак игноришу, Борис Јељцин им саопштава могућност Русије, руског државно-војног врха, да против Запада употреби *извесну „резервну варијанту“!* Била је то транспарентна алузија на апокалиптичку геостратешку минутажу, на могућу употребу „оружја судњег дана“.

Међутим, неколико дана касније „узмичући Јељцин“ је одрешито изјавио да Русија неће себи допустити да буде „увучена у балкански ратни конфликт“!? Само је двадесет четири сата владала велика паника и неизвесност на Западу после изјаве генерал-пуковника Анатолија Перминова, команданта специјалних јединица са поменутиим оружјем, с тачно назначеном апокалиптичком минутажом прелета њихових „сатана“ и „топоља“ до унапред одређених циљева на Западу. Та друга Јељцинова изјава не само што је у најкритичнијем тренутку оповргла изјаву руског генерала већ је кључним официјалима, ратовођама и пропагандистима Запада дала подстрека да интензивирају бомбардовање наше земље и, чак, први пут примене нека софистикована оружја.

Слично се догађало, мада не тако драматично и апокалиптички, непосредно уочи и после сваке посете Виктора Черномирдина Београду, у својству специјалног изасланика Бориса Јељцина, кључног миротворца или посредника у настојањима да се некако заустави рат.

О такозваним легитимним војним циљевима и „колатералним грешкама“

Официјали Европске уније изабрали су мост за симбол нове западноевропске валуте (евро) и убрзо потом издавали наређења својим пилотима да руше мостове широм СР Југославије. У томе је, према властитом признању, непосредно суделовао и Жак Ширак – договарајући се посредством тзв. црвене линије с Билом Клинтонем око тога које мостове у Југославији треба порушити. Учинио је, наводно, „попуст“ Србима, односно Србији, јер се оштро супротстављао инсистирању Била Клинтона да се поруше сви београдски мостови преко Саве и Дунава.

„Код њих“ и „за њих“ су мостови чак и *својеврсна песничка репрезентација* богате архитектонске традиције од времена Римског царства и ренесансе до данас, а наши стварни и леви мостови постали су тзв. легитимни војни циљеви за авијацију НАТО-а, што је, између осталог, и њихова сатанистичка одмазда за нашу непокорност, за нашу свакидашњу борбу за слободу и живот достојан човека и слободног народа. А неки „упућенији“ и компетентнији на Западу говорили су и сведочили током рата: рушењем мостова и великих саобраћајница, опетованим ваздушним ударима по електроенергетском систему Србије, ракетирањем индустријских предузећа, школа, факултета, болница, научних института итд., та озлоглашена војна алијанса и „светска влада“ настоје да једну малу земљу на Балкану и њено становништво „врате у камено доба“!?!

Западњачки пут и метод остваривања тзв. новог светског поретка гурају човечанство и ову планету у необративи процес *самоуништења*. Има ли људи и да ли постоје могућности, снаге и средства да се та сасвим извесна апокалипса, тај „смак света који је почео“, ипак, и макар у неки минут после дванаестог повесног часа – делотворно и беспошtedно предупреди?

Хоће ли свет, планетарно човечанство, остати можда у привидном равнодушју чак и у „случају“ да неки Вања или Серјожа у наредном симулирању тзв. нуклеарне зиме и „размене нуклеарних удара“ некаквом „колатералном грешком“ ракетира „топољем“ или „сатаном“ Њујорк или Вашингтон? Да ли су недавна два или три предупредујуће-апокалиптичка упозорења Теда Тарнера, власника Си-Ен-Ена, само његова кундеровска шала или озбиљна стрепња једног од најупућенијих у тајне трилатералистичког гремијума и савремених „светских послова“?

У вези с изјавама неких поменутих квазисветских људи из „ансамбла“ који управљају „светским пословима“ и држе у својим рукама судбине људи и нација диљем Земљинога шара, – веома често ме је, такорећи надреалистички, „походила“ изврсна критичка рефлексива Оскара Лопеса, изречена у цигло две или три реченице: ми користимо речи и реченице „као руке са хиљаду невидљивих прстију. Хватамо ствари у језичку мрежу и њима манипулишемо“. Али, „речи *оживе* и

употребе нас“, и то на сасвим неочекиване начине. Језик и *својеврстан говор рата* сједињују се у чудесно јединствен свет, и то је као да смо поново рођени, каже Оскар Лопес.

У лондонском „Дејли телеграфу“ од 22. јула 1999. саопштене су индискреције о тзв. прелиминарним анализама експерата НАТО-а о рату који су водили против СР Југославије. Према том листу и према тим „прелиминаријама“, „НАТО агресија на СР Југославију *није успела*“. Ни после седамдесет осам дана онаквог и оноликог бомбардовања „НАТО није успео да угрози војни и одбрамбени потенцијал Југославије“. Стога ти експерти дијаболски „сугеришу“, односно налажу: увођење у ратну „игру“ *нових оружја* и коренито преусмеравање будућих „бомбашких кампања“ НАТО-а „ка *цивилним циљевима*“ и ка „економској инфраструктури“ земаља „које долазе на ред“ за такву врсту и метод трилатералистичко-натовског поробљавања „света нација“.

Људи непомраченог, односно неразореног ума, и одиста људи, стављени су у нову дилему: да ли то војни стратеги САД и Запада уопште „побољшавају“ и брусе властиту доктрину звану „*информатичке операције*“ с циљем да појачају „психолошка дејства усмерена према цивилном становништву“, или је реч о једном међу многобројним наговештајима *будућих ратова* Запада против „остатка света“?!

„И једно и друго, удробљено“, разрешио би ту дилему неки наш мудри сељак. *Речи* и извесне лозинке „силне су као гром“, и велика је, „ваистину и неиспитана тајна речи“, рекао је српски владика Николај Велимировић. Неке речи и реченице су у извесним „референтним контекстима“ или друштвеним ситуацијама – виртуелно и стварно – *веома опасне!* Доказују то, међу осталим „борхесовски настројеним“ зналцима језика као „начина на који се осећа свемир, или како се он разуме“, др Светозар Радишић, Жан Делимо и Рихард Визер. Светозар Радишић о том феномену расправља у књизи *Неокортикални рат*, Жан Делимо у двотомној филозофско-историографској расправи *Грех и страх: Стварање осећања кривице на Западу од 14. до 18. века*, и Рихард Визер у књизи *Одговорност у мијени времена*. Пропагандисти, чак и војни стратеги, у многим западним земљама посежу за тзв. псеудоеволуцијом као средством психолошког рата, те своје потенцијалне непријатеље „*претварају у животиње*“, а у извесним случајевима *сатанизују* нације и њихове вође, каже Светозар Радишић. Западна цивилизација непрестано „производи“ *опасне реченице* попут оне „архетипске“ *светога Августина*, хришћанског филозофа и црквеног оца четвртог и три деценије петог века, коју наводи Жан Делимо у поменутој књизи: „Да лепота свемира не би остала укаљана, ваља да *стид од греха никада не буде без лепоте освете*“. Те су се изреке „сетили“ и писци дела *Мал за вештице* из 1973. године. Те су се опасне изреке сетили и они из трилатералистичког гремијума и бриселског штаба западне војно-политичке алијансе „препевавајући“ древну католичку синтагму „лепота освете“ у трилатералистичку апсолутно циничну лозинку овога рата: „*милосрдни анђео*“.

Рихард Визер помиње „злоупотребу једног филозофског импулса“ критички коментаришући једно „спорно размишљање“ немачког филозофа Карла Јасперса: „да би данас, пошто су Русија и САД у стању да разоре кинеска мјеста произвођења атомских бомби“, то требало учинити, те да би такав „насилни чин био у служби одржања постојања и слободе“, да би био „за спасење свих“.¹⁴

Срби, Србија и Црна Гора су тзв. *реметиљачки фактор* унутар тзв. новог светског поретка, они су *грешници наспрам „господара света“*, те њихови грехови или кршења „правила игре“ тог трилатералистичког поретка и те *Hegemony of a New type* (о којој говори Збигњев Бжежински у поменутој књизи) *повлаче обавезу казне (reatus poenae)*. А управо ту врсту кажњавања доживели смо у виду, односно облицима и начинима кажњавања које је субсумирао и у дело спровео Савет безбедности УН својим санкцијама из маја 1992. године. „Упоредо“, односно у најтешњој повезаности са тим санкцијама, непрестано делује тзв. *спољни зид санкција*. Формално и фактички, тај су „потпорни зид“ наметнули нашој земљи Министарство финансија и Министарство спољне трговине „једине преостале суперсиле“ у улози међународног полицајца.

Неке казне се могу укинути или ублажити (што смо и доживели одмах после „успешних“ дејтонско-париских преговора и квазиспоразума крајем 1995. године), али ће наша „кривица бити вечита“ у очима трилатералистичких „господара света“. Они знају древну Овидијеву сентенцу из *Ex ponto*: „*Poenā potest demī, culpa perennis erit*“. И ње се држе ђаволски непопустљиво и немилосрдно.

Трилатералистички гремијум и светску владу „у сенци“ нимало не оправдава за учињена злодела ни „класично“ Марксово становиште о тзв. *повесној одговорности* појединачних капиталиста и земљишних велепоседника: „не слика их ни најмање у ружичастој светлости“, али их као *личности* узима у обзир само као „оличења економских категорија“, као живе и делотворне „носиоце одређених класних односа и интереса“.¹⁵

Марксово „становиште, које развијање *економске друштвене формације* схвата као *природно историјски процес*, може мање него икоје друго бацити на појединца *одговорност* за прилике чија је он социјална творевина, ма колико се он лично можда и уздигао изнад њих“.¹⁶

Међутим, о *проблеми одговорности* тзв. Трилатералне комисије и њенога гремијума за овај и овакав рат против СР Југославије, за финансијско поробљавање тзв. неимперијалне и „демократске“ Русије, за кабалистичко и крајње деструктивно изазивање финансијских криза у Азији, за разноврсно подривање НР Кине под изговором „борбе за људска права“, и за „преудешавање“, демонтажу тзв. *конфучијанског*

¹⁴ Наведена Визерова књига („Свјетлост“, Сарајево, 1988, стр. 158, курзив Ж.Р.).

¹⁵ Упоредити: Предговор првом издању *Капитала*, „Култура“, Београд, 1947, стр. XLVI (курзив Ж.Р.).

¹⁶ Исто, стр. XLVI (курзив у тексту).

капитализма у НР Кини и другде у Азији, итд., и сличне „неподопштине“ и злодела унедоглед, „одавде до вечности“ – неопходно је повести мериторне расправе и предузети извесне кораке којима би се, евентуално, и на дуже стазе некако стало на пут том планетарном злу трилатералиста и њиховог трилатерализма, фукујамизма и англосаксонско-јудаистичког либерализма.

Наравно, треба имати на уму и тзв. *профане материјалне интересе* тзв. светске владе и високих кругова *светске буржоазије* коју та влада заступа, а у извесном смислу је и води. А у тим „стварима“ важи златно правило англиканске цркве: „Англиканска црква радије опрашта напад на 38 од 39 њених правила вере неголи на 1/39 њених новчаних прихода“.¹⁷

Трилатералисти су *освојили политичку власт* у САД, Енглеској, Француској, Немачкој и у још неким земљама Запада. Зато класна и политичка борба у тим земљама има специфичне и, виртуелно, односно по могућности, крајње опасне облике и методе. У тим земљама се данас не води рачуна о томе да ли је овај или онај теорем или појам економско-финансијске науке тачан, односно истинит, него да ли је целисходан и у највулгарнијем смислу *користан* са становишта капитала, тзв. глобалног капитализма и њему саприпадајућег „отвореног друштва“. Друкчије речено, да ли теорем или појам имају порекло у великим струјама и „школама“ науке политичке економије или се могу „срећно уклопити“ у сорошевско-боскијевску *алхемију* светских финансија.

Тај ултрацрни феномен има и своју *геополитичку димензију*. Трилатералистима су се на њиховом путу ка „глобалном капитализму“ и „глобалном отвореном друштву“ испречиле земље са конфучијанском етиком и „конфучијанским капитализмом“, али и такве земље које, као на пример Република Србија, нису безглаво улетеле у *инверзивну транзицију* ка разобрученом и чак „мафијашком“ капитализму и карлпоперовско-сорошевском „отвореном друштву“.

У томе је „*смртни грех*“ Србије и српског народа, неопростиви *crimina letalia, mortifera* – апсолутно неспојив с „милошћу божијом“ трилатералистичког гремијума. Српском народу и Србији приписују кривицу планетарних димензија. Зато им се *морао* догодити тилзитско-„мировњачки“ Рамбује, а потом и „Милосрдни анђео“.

Недавно је Џери Адамс, лидер северноирског Шин Фејна, можда и нехотимично, провалио једну од тајни западне цивилизације: „Може и не мора да буде у реду да се *убија* (да се насумце убијају људи у лондонском метроу и на улицама и трговима те „омражене метрополе“ – напомена Ж. Р.), али је то понекад неопходно!“ „Неопходни“ су били и злочини ЦИА и Изетбеговићеве владе у Сарајеву (пијаца Маркале, улица Васе Мискина итд.). „Неопходно“ је било ракетирање амбасаде НР Кине 7. маја 1999. и убијање и тешко рањавање великог броја људи у том *апсолутно препознатљивом* станишту амбасадора те велике

¹⁷ Исто, стр. XLVI.

земље, „неопходна“ су била ракетирања путничких возова, аутобуса пуних путника и избегличких колона косметских Албанаца итд. А сви ти „неопходни“ злочини трилатералистичког гремијума, „светске владе“ и њихових најважнијих „извођача радова“ не могу бити „уврштени“ ни у Кантову „категорију“ радикалног зла насталог, наводно, услед човекове „природне склоности ка изопачености“. Ти њихови злочини не могу бити објашњени ни Фројдовом теоријом о тзв. *нагону смрти*. Поменути велики мислиоци Запада имали су на уму човека, а не те човеколике „ванземаљце“ који беспштедно и систематски „проређују“ планетарно човечанство, односно луциферовски у дело спроводе своју неомалтузијанску доктрину и псеудовизију о тзв. златној милијарди иберменша на кугли земаљској.

Авијатичари западне војне алијансе немају у својој свести ни атома од оног сентегзиперијевског „лепог осећаја пилота који је дубоко везан за своју машину, своје послушно механичко створење“. Они нису потомци „витезова луталица у ваздуху“ из епоха уочи и током Првог светског рата. Они су, напротив, *обезличени* припадници „геометријски поређаних кохорти великих маса летећих апарата“ који строго следе упутства „тимова стручњака“ из „Авакса“ и управљају се према „ишпаританом и апстрактним мапама“ тзв. легитимних војних циљева на непријатељској територији. Они као *animal instrumentificum* управљају софистицикованим летећим „чудовиштима“ и оружјима, те бомбардују извесне тачке на Земљи и у „дохватљивом“ космосу. А те су тачке „одређене картезијанским координатама“.¹⁸

Наспрам тих и иних деперсонализованих квазиратника и ратовођа тзв. *постхеројског рата* неустрашиво су опстајали, и маштовито се борили, припадници Војске Југославије и готово сви грађани ове земље: на различитим борбеним положајима, свакодневним окупљањем на трговима и најважнијим мостовима, на пресудно важним тачкама електропривредног система Србије, на безбројним пољима и њивама, у неким великим фабричким халама, и другде.

Генерал Весли Кларк, Хавијер Солана и други мегазлочинци западне војно-политичке алијансе „воле симетрију“, математичку строгост, дијаграм и силогизам, приметио би Ернесто Сабато. Они смишљају и извршавају злочине против човека и човечности, као што њихови стручњаци за логистику смишљају и обављају своје математички и стохастички одређене задатке. Зато ме чуди, и у извесном смислу веома изненађује, што мудри Кинези „нису досад успели“ да неким својим *детективским* путем и методом *уђу у траг* правим налогодавцима и непосредним извршитељима оног ракетирања амбасаде у Београду. Кинеска амбасада се „нашла“ на унапред утврђеној тачки пентагоновског ромба или неке сложеније геометријске фигуре учртане у Београду: налогодавци Бил Клинтон, Вилијам Коен и Хенри Шелтон, и њихови „револвераши“ у специјалним стратешким авионима Б-2 званим „спирит“, завршили су ту геополитичку и геостратешку „демонстрацију –

¹⁸ Упоредити: Ернесто Сабато, *Појединац и универзум*, Дом културе Чачак, едиција АЛЕФ, Градац, Чачак и Београд, 1995, стр. 46–47.

more geometrico“ без преседана у светској повести. Неколико дана жестоког политичко-дипломатског реаговања „службене“ и неслужбене Кине (Хитлер би због таквог „инцидента“ започео рат са целим светом!), а потом је цела та „ствар“ препуштена тзв. пинг-понг дипломатији и одиозном погађању око накнаде материјалне штете и око уласка Кине у Светску трговинску организацију (раније GATT данас WTO).

Велетрговци *Не-Бићем* или *Ништавилом* из трилатералистичког гремијума, и њихови супертехничари лажи и илузија о „новом светском поретку“, превели су „службени“ Пекинг жедног преко воде. Остварили су ону своју паклену замисао из маја 1997. године да могу ракетирати или „интелигентним“ бомбама прецизно дејствовати „по било којем циљу“ на кугли земаљској о којем имају правовремене и потпуне податке! А све то уз коеновски схваћену тзв. „флексибилност“ таквог бомбардовања, дакле, да би се извели „поновни прецизни напади“ на амбасаде, председничке резиденције и „даче“, и друго. Нико, буквално нико диљем „остатка света“ сада није сигуран да га они са Запада неће млатнути по глави „томахавком“ или „паметном“ бомбом. Преломна тачка тог ђаволског геополитичког и геостратешког покера и рулета јесте 7. мај 1999. године!

Злокобно шуштање „томахавка“, после чега следи прелет преко главе до оближњег „леgitимног“ циља НАТО-а или „пресељење“ извесне живе мете у „вечна ловишта“, може се догодити чак и Борису Јељцину и Ђијанг Цемину!¹⁹ Како иначе протумачити недавну изјаву руског премијера Сергеја Степашина да је агресија НАТО-а на СР Југославију „показала значај новог оружја“?²⁰

Закључна разматрања

1. Уочи и током тродневног „самита“ НАТО-а у Вашингтону крајем априла 1999. Бил Клинтон, *alias* Вилијам Блајт, изјавио је: „*Кад се боримо, боримо се до победе; неуспех није опција*“. Такав кредо могли су изнедрити јудеопротестантска моралистичка „струја“ и марцијализам западне цивилизације.

Нема више тзв. ривалског конфликта између двеју суперсила, ишчезла је потреба за војностратешким блефом Беле куће и Пентагона о некаквом „рату звезда“, увелико је смањена опасност од великог рата у којем би суделовали „шизофрени“ ратници и „оружје судњег дана“ (*dooms day machine*), али су Бил Клинтон, Медлин Олбрајт, Тони Блер, Весли Кларк, Хаџијер Солана и други из непрегледног јата тзв. јастре-

¹⁹ Доживео сам такав прелет као и многи житељи ове земље. Сличан је прелету неколико хиљада слепих мишева у некој дилувијалној пећини. Четвртог априла 1999. године тачно у четири сата и тридесет минута, ујутро, три крстареће ракете прелетеле су кућу у којој живим и погодиле оближњу зграду некадашњег маршалата на београдском Дедињу.

²⁰ Сергеј Степашин је ту изјаву „дао“ новинарима у уралском центру војне индустрије у Нижњем Тагилу, 23. јула 1999, и то у контексту његових властитих и владиних залагања за „модернизацију руске армије и њено опремање новим системима наоружања“.

бова западне војно-политичке алијансе апсолутно остали привржени доктрини о чисто физичкој сили и тој врсти рата и ратоводства као врхунским, односно сатанистичким аргументима у решавању највећих геополитичких и цивилизацијских загонетки тзв. атомског, „кибернетичког“, информацијског итд. доба.

2. „Широка руска душа“, *саборност и православље* Срба и Руса нису у стању да одгонетну вишестолетни кредо западних политичара и државника: „Злу се *мора*ш супротставити силом, иначе ћеш бити *одговоран* за његову победу!“ „Опасни менталитет“ и ратоборност западне цивилизације, њени крсташки ратови током 13. века, геноцид и холокауст над Албижанима на југоистоку садашње Француске, које су извршили Ватикан и Инквизиција у доба њеног рађања, небројени верски, династички, грађански и међдржавни ратови унутар и преко граница ултрадинамичког погона повести западне цивилизације – свагда су вођени против неког стварног или уображеног, односно виртуелног зла. Запад се никад није постидео властитог „варварина у свом цивилизацијском врту“. Напротив, Енглези, Французи, Немци, Американци, Шпанци и други у том „цивилизацијском кругу“ силно су поносни на своја оружја, на своје ратне вештине и доктрине, на своје ратне победе и велика освајања и колонизацију „остатка света“.

3. „Неимперијална“ и „демократска“ Русија, на челу с „узмичућим“ и „непредвидљивим“ Борисом Јељцином, смишљала је и искивала кључ, или кључеве, за решавање загонетке престанка тог по много чему јединственог рата. Наравно, „службена“ Русија је то чинила сагласно свом магијском геополитичком реализму. А успут је, како је то у једном тренутку током рата рекао Борис Јељцин, „убирала“ важне геополитичке и војностратешке поене.

4. Међутим, оној трилатералистичкој и псеудоплатонској „неколицини од људског рода“, који управљају тзв. светским пословима, али и судбинама људи и нација, требало је одмах рећи: оставите се ваших геополитичких, војностратешких и ратних „играрија“ и зауставите неоварварски и сатанистички рат против СР Југославије – док је још могуће зауставити или пресећи апокалиптичку спиралу која неизбежно води у трећи светски рат – са или без употребе нуклеарног оружја!

5. Уместо таквог одговора и упозорења, „догодили“ су нам се Виктор Черномирдин и Марти Ахтисари и „њихово“ опскурно „миротворство“.

„Васкрсли“ или ревитализовани Савет безбедности УН и његова резолуција број 1244 јесу главни резултати те квазимиротворачке активности двојице „специјалних изасланика“, односно „посредника“ између „страна у ратном сукобу“.

6. У „геополитичком прекомпоновању“ савременог „света нација“ и „света капитала“ главни трилатералисти *дисперзују* и *подстичу* разноврсне међународне и међунационалне конфликте, они, односно њихове транснационалне индустријско-финансијске корпорације продају савремена оружја Ирану и Ираку, а потом их луциферски увлаче у

најбесмисленији и ужасан десетогодишњи рат. Непосредно после завршетка тога рата, њихова тајна дипломатија успела је да наговори Садама Хусеина да *окупира Кувајт* и тако „наплати“ део ратне штете. Уследили су резолуција Савета безбедности УН о угрожавању светског мира и *рат у Заливу* назван „Пустињска олуја“.

7. Пентагонова *Заједничка визија 2010* субсумира – изрично и имплиците – следеће елементе: а) „доминантан маневар“, б) „прецизно дејство“ по „леgitимним“ војним и цивилним циљевима, с) „свеобухватну заштиту“, и д) „фокусирану логистику“.

Својеврсну *филозофску инспирацију* за своје схватање „великог изазова *одлучивања* када је избор веома тежак“ нашао је Вилијам Коен у следећим сентенцијама грчког софисте Горгије: „Рећи или не рећи, урадити или не урадити“, а то *треба* учинити с „неопходним врлинама – промишљеношћу и одлучношћу – једном важном за избор правца, а другом да се на њему истраје“.²¹

Међутим, тај сиракушки амбасадор у древној Атини и учитељ реторике није имао коеновску и клинтоновску склоност у тумачењу и тзв. операционализацији вечитог филозофско-научног и свакидашњег „или – или“. Горгијине сентенце и рефлексije односе се на језик, на природу стварности и људске врлине, а не на одлуке о рату и миру, на тзв. светске послове, тајну дипломатију, методе и облике специјалног рата, хашке, дејтонске, рамбујеовске итд. подвале и ултиматуме. Горгијин изузетан стил имао је примену у поезији (ритам, песнички метар и отмене речи), и био је у тесној вези с вештачким и уравнотеженим антитезама.

„Или – или“ Вилијама Коена и Била Клинтона „уводи у егзистенцију“ ратове оперважене квазихуманитарним акцијама, дакле, „лежи у подлози“ одлука о операцијама као што су ракетирање фабрике лекова у Судану, талибанских база у Авганистану, амбасаде НР Кине у Београду итд.

8. Рекурзиван пасус у реферату Вилијама Коена о „грчком реторичару“ Горгији служи том министру одбране као „шлагворт“ и увод за последњи пасус и ултрамарцијалистички акорд његове *поруке*. Сједињене Америчке Државе „почињу нови миленијум као *једина суперсила, држава без које се не може*. Одговорности су велике, а избори тешки. Али те одговорности и могућности прате *велике користи и добре прилике*“.²² Америчка „нација“ ступа у нови век – „век Америке“!?!

Индикативни су наслови Коеновог реферата: „Где смо били“, „Где смо сада“, „Куда идемо“, „Шта је ново?“, и „Шта је следеће – како одавде стићи тамо?“.

„Следеће генерације судиће о нашим делима, а не о нашим речима. Радећи са Конгресом и, преко њега, са америчким народом, *промиш-*

²¹ Наведена Коенова „порука“ уз тзв. Четворогодишњи извештај Пентагона из 1997. године, стр. 86 (курзив Ж.Р.).

²² Исто, стр. 86 (курзив Ж.Р.).

љено смо изабрали тај курс. Сада га морамо одлучно следити“.²³ Дакле, сасвим у духу „Горгијиног поучка“!

Ремзи Кларк, Ноам Чомски, Роберт Боби Фишер, Мартин Лутер Кинг и многи тзв. обични амерички грађани већ су изrekli беспоштедне и аргументоване критике спољне политике Сједињених Држава. Мудри и честити Ремзи Кларк, министар правде у Кенедијевој администрацији и некадашњи врховни тужилац САД, управо покреће велики судски процес против председника Била Клинтона, Вилијама Коена и других за које сматра да су највећи кривци за рат западне војне алијансе против СР Југославије.

„Ми нисмо независна нација, нити ћемо то бити, све док нашом земљом управља невидљива влада 'Комитет 300'“, сасвим веродостојно констатује др Џон Колеман, некадашњи високи функционер ЦИА у књизи *Хијерархија конспиратора: Прича о Комитету 300*.²⁴

9. Узвраћајући на скорашње критике сенатора Ернеста Холингса и Дон Никлеса, изречене о *ратној политици* Стејт департамента и ратоборне Медлин Олбрајт, Вилијам Коен је у Сенату псеудогоргијански и цинично изјавио да Клинтонова администрација „има ауторизацију (!?) да сама, без претходне сагласности Конгреса донесе одлуку о евентуалном упућивању трупа на Космет (...) У нашем је интересу да предузмемо војну акцију без претходне сагласности Конгреса“!²⁵ Дакле, трилатералистичка „ауторизација“ рата против СР Југославије је *изнад повеље ОУН*, а у извесном смислу и изнад Устава САД и једног специјалног америчког закона из 1974. године о *обавезности* саглашавања Конгреса о упућивању копнених трупа у иностранство.

10. У свету се води беспоштедан *финансијски рат* између нација, односно држава. У њему суделују и транснационалне индустријско-финансијске корпорације и велике комерцијалне и инвестиционе банке – с мање или више израженим националним бојама. О томе *Financial armageddonu* саопштавају *James Dale Davidson* и *Lord William Rees – Mogg* у веома опсежној расправи *Велики прорачун*.²⁶

У првом издању те књиге аутори су предсказивали да ће бивше „комунистичке“ земље следити *латиноамерички модел* друштвеног развоја. „Ово више није претпоставка; то је сада чињеница“. Последице и импликације тог квазимодела јесу: инфлација цена и трошкова репродукције, распрострањање дуговних закашњења уз плаћање зеленашких камата западним повериоцима, руско „сасецање“ економских односа са Кубом, Никарагвом, Етиопијом и Анголом (распад тзв. трећег света), продаје конвертибилних роба и производних услуга у иностранству по тзв. дампиншким ценама, само да би се могло „присту-

²³ Исто, стр. 86 (курзив Ж.Р.).

²⁴ Издање Carson City (NW – USA), 1992, стр. 220 (наведено према књизи проф. др Смиље Аврамов *Трилатерална комисија: светска влада или светска тиранија*, ИДИЈ – Ветерник, 1998, стр. 7, курзив Ж.Р.).

²⁵ Упоредити: „Политика“, 4. март 1999, стр. 1.

²⁶ *The Great Reckoning: Protect yourself in the coming depression*, Simon and Schuster, New York, London, Toronto, Sydney, Tokyo, Singapore, 1993.

пити“, односно „ући“ у процесе и механизме светског тржишта, велике и готово непремостиве тешкоће у остваривању тзв. аграрних реформи у неким „постсоцијалистичким“ земљама итд.

Главне теме књиге: „мегаполитика прогреса и опадања“, „информатичка револуција: мегаполитика будућности и конституенси прошлости“, „нова Немачка и Европа“ у последњој деценији 20. века, САД иду стопама Енглеске, а Јапан стопама САД, „Мухамед смењује Маркса: нова Север – Југ подела“, „линеарна очекивања у нелинеарном свету: од Галилејевог телескопа до компјутера, космополитски грађанин: цео свет посматран као властита отаџбина, предстојећа дефлација: опасност од испадања из „финансијског устројства“ итд.

Аутори помињу Југославију у контексту распада трију федералних држава у свету (стр. 100) и тзв. секуларног тренда према неред у (стр. 142), а потом поново у вези са „процесом растварања“ СФРЈ (стр. 169).²⁷ Југославију помињу и у вези с тзв. економским колапсом који је био „увртира“ за грађански рат у нашој земљи (стр. 210). Сажетак једног њиховог ранијег прорицања „крви на улицама“ гласи: „Комунистички систем је срушио изврстан критичан, пресудно важан, мегаполитички развој – *микрочип*“.²⁸

11. Дејвидсонова и Ријс-Могова теза *револуционарности микрочипа* заслужује велику пажњу. Утолико пре што су је „довели у везу“, како они тврде, и с „великим опроштајем од социјализма“ у сваком облику његове реалне егзистенције. Шта више, њихова теза захтева најозбиљније расправе и студије. Прелиминарним коментаром исказаћемо њихову тезу у обрнутом поретку (*inverso ordine*): микрочип и микроелектроника, „здружени“ с машинама алатљикама и економијом технолошких промена, сачињавају „земаљско језгро“ савремених друштава. *Критичка историја технологије*, за коју се аргументовано и веома надахнуто залагао Карл Маркс у *Капиталу* (упућујемо читаоца на антологијску фусноту бр. 89 Четвртог одељка, првог тома, тог епохалног филозофско-научног дела), обухвата то језгро у „контексту“ низа епоха развитка технологије материјалне производње на Западу. Производња свих врста оружја битно је одређена тим и таквим језгром и његовим менама. „Софистикована“ оружја су такође, рекао би Маркс, саграђена од трајног материјала, а њихова примена је „подешена по строго научним законима“ модерне квантне физике, хемије, биохемије итд.

Мартин Хајдегер је високо ценио Марксов допринос критичкој историји технологије. Између осталог, имао је у виду тзв. париске

²⁷ Процес распадања СФРЈ започет је, према тим ауторима, „растућим агресивним захтевима српског национализма“, али је „пресудно важан корак“ у том процесу било немачко, аустријско, француско итд. западноевропско „признање хрватске и словеначке декларације о независности“, дакле, и конкретни кораци – мере „естаблишмената“ у Словенији и Хрватској у правцу отцепљења од СФР Југославије. Потом је уследио „рат између Срба и Хрвата у Хрватској, а затим рат између Срба, Хрвата и Босанаца у Босни“.

²⁸ Исто, стр. 185 (курзив Ж.Р.).

филозофско-економске рукописе Карла Маркса из 1844. године. У тим манускриптима „објављеним из његове оставштине“, Карл Маркс казује „да сва такозвана светска повест није ништа друго него рађање човека путем рада“, а тиме и „настајање природе за човека“. Човекова суштина је у темељу тога тумачења, каже Хајдегер. Нико не може негирати „да техника, индустрија и привреда одређују данас меродавно – као рад човекове самопроизводње – сву збиљу збиљскога“.²⁹

12. „Планетарно гигање нововековне технике“, и моћ и величина моћи технике (технологије) у процесима одређивања светскоповесних збивања, „једва се може проценити“, каже Хајдегер.³⁰ Он поставља пресудно важно питање: „Како се техничком раздобљу (тзв. атомском добу, „епохи информацијских технологија“, „ери микрочипова и микроелектронике“ итд. – напомена Ж. Р.) уопште може приодредити неки – и који – политички систем. На то питање не знам одговор. Нисам уверен да је то демократија“.³¹

13. Хајдегерову констатацију да је „техника у својој суштини нешто чиме човек из себе не влада“ уверљиво потврђује и глобална финансијска криза о којој расправља Џорџ Сорос. Техничку основицу, односно хајдегеровски технолошки „*enframing*“ (*Gestell*) соросевске, односно кабалистичке алхемије финансија „сачињавају“ микроелектроника, компјутери пете или шесте „генерације“ и тзв. вештачка интелигенција, односно моћни софтверски програми.³²

Догодио се наводно велики информацијски „прасак“ у области банкарско-берзанске делатности. Збила се тзв. дерегулација финансијских тржишта. Све то силно убрзава тзв. токове капитала. Безбројна кванта каматоносног капитала, новца из пензијских фондова и тзв. врућег новца непрестано се „пресељавају“, односно „премештају“ по кугли земаљској брзином која се приближава брзини светлости у космосу.

Такозвани *Клинтон* преокрет, којег карактеришу: а) напуштање обећаваног социјалног програма, б) одустајање од „коренитих“ и „далекосежних“ реформи школског система у САД, с) напуштање кенедијевско-кејнзијанских постулата, мера и метода економске политике, и д) приклањање налозима „господара тржишта“, такође спада у соросевску, односно трилатералистичку алхемију светских финансија.³³

14. Такозвано *апсолутно финансијско оружје* америчког Федералног резервног система (централна банка САД) има извесна својства и

²⁹ Цитирано према: Костас Акселос, *Увод у будуће мишљење: о Марксу и Хајдегеру*, „Стварност“, Загреб, 1972, стр. 39.

³⁰ Упоредити Хајдегеров интервју у „Der Spiegel“ од 23. септембра 1966. године. Интервју је посмртно публикован у том хамбуршком недељнику 31. маја 1976. године (интервју је цитиран према књизи Вање Сутлића *Како читати Heideggera*, „Аугуст Цесарец“, Загреб, 1986, стр. 317–318).

³¹ Исто, стр. 318 (курзив Ж.Р.).

³² Израз „алхемија финансија“ сковао је Џорџ Сорос, и тај израз је и наслов његове књиге која претходи књизи *Криза глобалног капитализма*.

³³ Упоредити књигу *Геополитика хаоса*, чији је аутор Игнацио Рамоне. Књигу је публиковао Институт за геополитичке студије, Београд, 1998, стр. 47.

елементе по којима га можемо „уврстити у кабалистичко-англосаксонску алхемију светских финансија.“³⁴

15. Оштрицу тог оружја и фантазмагоричност алхемије финансија искусио је Јевгениј Примаков као руски премијер у „кратком мандату“, и као човек који замало што није упао у вешто припремљену геополитичко-финансијску замку трилатералистичког гремијума и тзв. *TAG TEAM*. Језгро или трифолијум тога тима чине Ален Гринспен, гувернер америчке централне банке, Роберт Рубин, тадашњи министар финансија, и Лоренс Лари Самерс, тадашњи Рубинов заменик, а садашњи министар финансија. Јевгениј Примаков је 23. марта 1999, дан уочи почетка „ваздушних удара“ против СР Југославије, био на домаку Вашингтона и „прилика“ да се непосредно сретне са Алом Гором, потпредседником САД, и Мишелом Камдесијем, генералним директором ММФ-а – у вези с тзв. *stand by* кредита који су, евентуално, требало да буду одобрени Руској Федерацији. Сви памтимо ту „драму над Атлантиком“ (Примаков је у последњем тренутку одустао од те посете, сусрета и преговора), али остаје загонетка зашто је уопште Примаков „ишао на ноге“ ММФ-у а не поменутом „тиму“ који у својим рукама држи и то финансијско оружје и најнепосредније контролише и управља ММФ-ом и Светском банком као својим „дијаболским алаткама“.

16. Парафразирајући Лајбницево *начело континуитета*, о начелима науке о геополитици може се уопштено рећи: начела те науке „не могу се сама даље изводити из различитих закона“ тзв. метафизичке нужности „глобализма“, инверзивне транзиције у тзв. постсоцијалистичким земљама, изграђивања тзв. отвореног друштва, на једној страни, и из закона рата и мира, тзв. говора рата и ратне вештине, на другој страни. Начела те науке могу се и „морају“ развијати с ослонцем на *највишу интелигенцију* и стваралачку уобразиљу најдаровитијих, независних и некористољубивих посленика те веома важне науке.

Такви научници нипошто се не мире с „крuciјалном чињеницом“ да је с престанком тзв. хладног рата и нестанком „дрвене империје“ наступио „крај историје“. У низу важних тема и питања врсни теоријски геополитичари (или геополитиколози?!) аргументовано се супротстављају тезама и псеудотеорији Френсиса Фукујаме, али и тенденцији фукујамизма у „постсоцијалистичким“ земљама.

Либерализам, као тобоже „једина политичка филозофија која је стварно модерна“, и која је „здружена с најновијим физичким, хемијским и биолошким теоријама, посебно с науком о хаосу коју је формализовао Иља Пригожин“, такође је подвргнут беспоштедној критици теоријских геополитичара.³⁵

³⁴ Подробније о томе у чланку Ж. Ракочевића у првом ванредном броју (ратно издање) овога часописа. Чланак је објављен под насловом: *Такозвано апсолутно финансијско оружје у служби „хегемоније нове врсте“ САД, НАТО-а и „светске владе“*, а написан је непосредно уочи и током неколико првих ратних дана. Достављен је Редакцији „Војног дела“ деветог дана рата.

³⁵ Цитирани хвалоспев о либерализму као политичкој филозофији садржан је у „последњој лекцији“ и поруци Фридриха фон Хајека, које су публиковане у књизи француског публицисте Ги Сормана *Прави мислиоци нашег времена* из 1989. године.